

„TOT DEN MAN.....” DOOR PAULA

MEET spanning had zij de lijst der passagiers tegemoet gezien. Zou hij er dit keer weer bij zijn? Toen zij hem laatst sprak, had hij 't wel over deze reis gehad, maar of het tot besluiten gekomen was? Hij kon zoo besluiteloos zijn! Toch wel een gezellige baas, met al zijn eigenaardigheden. Wel vreemd, dat hij na die keeren, dat zij samen gefietst hadden, niets meer had laten hooren: ze hadden toen zoo ernstig met elkaar gesproken. Soms vond zij hem haast te ernstig voor een jongen man van nog geen dertig. En dan zag zij hem weer voor zich, leunend tegen de verschansing, zijn diep ernstig oog starend naar datgene wat hem boeide. Neen, dat waren niet de talrijke vlindertjes om hem heen, die in haar verschillende kleurige opvallende toiletjes zooveel aandacht vroegen, maar het schoone der natuur. Meer dan eens, had zij zijn oog vochtig gezien, als hij daar rustig stond te genieten van den azuurblauwen hemel, die daar als het ware rustte op de met sneeuw bedekte toppen, of de schoon belichte bergweiden met haar kleurige huisjes, hun dartel vee. Ze wist, dat trok hem. Die stille pracht kon hem opvoeren en 't was als of ze dan de bede in zijn oog en las, weer te mogen geven wat hij zag en in dat zien hem te verheerlijken, die 't al geschapen heeft. In die oogenblikken had zij zich altijd stil teruggetrokken, bang, den ragfijnen draad te verbreken die hem als 't ware aan dat voor haar onzichtbare bond, hem vasthield, met bovenmenselijke kracht.

Was dit alles al weer een jaar geleden? Lag daar waarlijk weer een jaar van onvermoeid werken tusschen? Werk, dat wel is waar haar lief was, maar toch ook weer zoo moe, zoo dood moe gemaakt had. En dan moesten de menschen noodig zeggen: „jij zult je werk daar ook wel aan kunnen bij zoo'n dame alleen!”

Och arme, niemand wist, wat daár van haar gevraagd werd. De stakker kon het niet helpen, was psychopate, maar dag en nacht klaar staan voor een zieke, want dat was ze toch immers, viel niet mee. Dat moest je meegemaakt hebben, om daarover te kunnen oordeelen. Nog een week en dan werd mevrouw door den oudsten zoon gehaald en had zij de geheele maand vacantie.

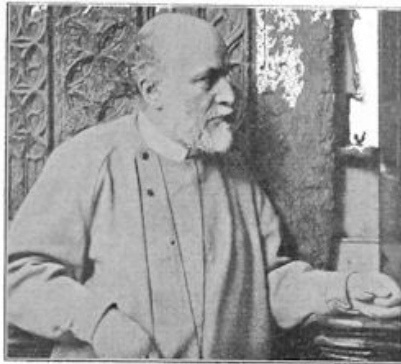
Natuurlijk waren er wel, die 't overdreven vonden, dat zij elk jaar een buitenlandsch reisje ging maken, haar familie was er zelfs wel boos om geweest, dat zij nooit eens kwam logeeren in de vacantie, maar ze kón niet. In die drukke gezinnen met drie, vier en zes kinderen kwam ze niet tot rust. „Ze kon toch rusten wanneer ze wilde, was toch haar eigen baas!” Ja ja, dat kende ze, daar wist ze alles van. Twee dagen ging alles prachtig, maar dan was er van alles te doen, waaraan zij zich gewoon niet onttrekken kon. Vroeger had zij het nog wel eens gedaan, maar nu hield ze voet bij stuk en ging op reis.

Als hij er toch eens bij was! Zou hij haar weer tutoeieren? 't Gaf zoo iets vertrouwelijks.

Met een stralend gezichtje pakte zij den volgenden middag de groote gele enveloppe zelf van den postbode aan. Alfabetaisch! De R. zoeken. Ruder, daar stond ie! Ja, 't was 'm. Wilgenkade 36. Ja, dat was zijn adres. Gezellig! Hoe nu aan te leggen, dat zij naast hem aan tafel kwam? Dat moest toch van hem uitgaan! Afwachten maar, in ieder geval prettig, dat hij meeging.

* * *

Zoekend dwaalt haar oog langs de dichte rijen menschen, die gereed staan de groote reis naar het hooge Noorden mee te maken. Was hij dat niet? Neen, die leek er alleen op. Straks zou ze hem wel zien. Eerst zich maar even rustig installeren in haar hut: 't zou wel vol zijn met hun vieren in die kleine ruimte. Waar moest ze al haar japonnetjes hangen, 't leek wel een uitdragerij! Van koffer uitpakken geen sprake. Anders vond ze er altijd iets gezelligs in, haar hotelkamer zoo huiselijk mogelijk in te richten, maar daar was hier natuurlijk geen sprake van en dat wist ze ook nog wel van de vorige reis. Een hut alleen was zeker buiten haar bereik. Dit ging haar krachten al haast te boven. 't Was, dat mijnheer Frederik, de oudste zoon, vond, dat zijn moeder haar wel eens een extratje voor een reisje mocht geven, anders had zij deze reis toch ook nooit kun-

BOURDELLE, de beroemde Fransche beeldhouwer is dezer dagen overleden. Hij was ook ver over de landsgrenzen bekend.

nen doen. Zoo, het voor haar beschikbare net had ze tenminste zoo goed en zoo kwaad dit ging ingericht op een makkelijk vinden van de noodigste dingen. Nu vlug verkleeden. Ze deed dat gezellig gebloemde jurkje maar aan, dat vond Henk verleden jaar zoo aardig, dat had hij toen wel tweemaal gezegd, een heele prestatie voor hem, die nooit iets over kleeren zei. Jammer, dat zij er wat moe en weggetrokken uitzag, maar de frissche zeelucht en de rust moesten haar wel goed doen.

* * *

Rust en zeelucht deden haar goed. Haar smal wit gezichtje was iets geulder geworden, de bleke huiskleur had plaats gemaakt voor een paar frisch roode wangen, alleen haar voor enkele weken nog zoo schitterend oog staarde droomend in niet-begrijpen, de wijde ruimte in. Natuurlijk had zij hem ontmoet. Vriendelijk was hij naar haar toe gekomen en toen ze even gearzeld had „Henk” te zeggen, had een hartelijk „dag Nel” haar daar dadelijk overheen geholpen. Wel had zij het even vreemd gevonden, dat hij zonder op haar te wachten zijn plaats gezocht had, er niet aan gedacht had zelfs een plaats voor haar te bewaren, ook niet, toen op den tweeden dag, de vaste plaatsen pas golden voor de geheele reis. Zoo was en zoo bleef hij nu. Voor nog zooveel niet, had zij er om willen vragen. Maar waarom kwam hij dan toch telkens weer naar haar toe om een gesprekje aan te knoopen, haar oordeel te vragen bij het koopen van kaarten of kleinigheden voor thuis, voor zijn moeder en zuster? Waarom uren naast haar zitten met een boek, dat hij

wel open voor zich had, maar waar hij zelden in las, daar volgens hem de schoone natuur zijn denken omvat hield, hem opvoerde boven het gewoel der wereld. Leeft hij dan zóó in hooger sferen, dat hij niet begreep, dat hij door zijn telkens weer tot haar komen, begeerten had wakker geroepen, die voor hem niet tot ontwaken hadden mogen komen? Voelde zij in die oogenblikken niet sterker dan ooit den vloek eenmaal in het Paradijs over de vrouw uitgesproken toen daar klonk: „tot den man zal Uwe begeerte zijn?” En toch liever alles dragen, dan door één blik verraden, dat zij naar meer hunkerde. Hunkerde naar wat hij schijnbaar niet geven kon. Toen was zij hem bewust gaan ontloopen, maar telkens weer zocht hij haar op. Als hij dan zoo vergenoegd naast haar kwam zitten, kon haar oog zoo vraged in het zijne rusten. Maar ook op die onuitgesproken vraag volgde geen antwoord. 't Antwoord kreeg ze, toen ze enkele dagen later een jong vlindertje naast hem zag, met rokjes tot even over haar knie, met blonde krulletjes uit een wit wollen mutsje, met oogjes, die zijn groote droomoogen wisten vast te houden, een meiske, dat hem als een schaduw volgde. Eene, die het niet beneden haar waardigheid vond, om zijn vriendschap, zijn nabijheid te bedelen. Of daar liefde in zijn hart voor haar ontwaakt was, daar vroeg zij in jeugdige onbezonnenheid niet naar.

Was dit wuften kind zooveel slechter dan zij? Immers neen! Lag ook dit jonge kind niet onder den Paradijsvloek, waaraan geen vrouw ontkomt? Wat zou het einde van dit spel zijn? Aan wie de overwinning? Och ze wist het, kende hem nu al een paar jaar. Wist van zijn groote besluiteloosheid. Had hij haar in vertrouwelijke oogenblikken niet meer verteld, dan men aan een vreemde doet? Rustig had zij hem dan aangehoord, alleen soms niet begrepen. Wel was zij tot de ontdekking gekomen, dat zijn rijk bezit, zijn geld, zijn veelzijdige ontwikkeling hem niet dat gegeven hadden, wat men geluk noemt. Meeuwig kon zij hem dan nazien, als hij langs haar ging met, dicht tegen zijn arm, 't witte vlindertje.

Vriendelijk vertrouwelijk knikte hij haar altijd toe, als was ze zijn moedertje en altijd weer had ze de kracht vriendelijk terug te knikken. Kon hij helpen, dat zij aan 't droemen was geraakt? Haar wreed ontnemen had, dat, wat hij misschien niet eens vermoedde haar gegeven te hebben, de stille hoop op jong geluk, op..... moedervreugde? 't Hunkerend verlangen, dat vroeg of laat in elk vrouwenhart geboren wordt? Neen, niet hij, zij was de schuldige. Was zij niet aan 't droemen, aan 't bouwen gegaan van haar eigen huisje, nog vóór zij om zóóveel geluk gebeden had?

Want die weelde was toch voor elke vrouw weggelegd? Geleund tegen de verschansing van het groote vaartuig, dat rustig en kalm zijn weg vervolgt over het zacht kabbelende water, vouwt zij de handen en smeekt om kracht voor de straks weer wachtende moeilijke taak, om geduld en liefde voor de kranke van geest, wie zij opgewekt vertellen moet van de wondere pracht, die haar ook hier aanschouwde.

In het Westen kleurde de dalende dagvorstin een breede gouden streep op het spiegelgladde water. Haar plekje lag in de schaduwlijn. Zou dit het beeld van haar leven zijn? Zou en licht wel op een afstand zien, maar zelf in de schaduw blijven? O, dan te mogen ontvangen, kracht om te dragen in elken weg.